

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **L. N.**, zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. 30548/20/5200-10422-711621, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2022, č. j. 30 Af 59/2020 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce nabyl na základě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů ze dne 12. 1. 2011 celkem 33 ks akcií (očíslovaných 35 – 67) společnosti Europe Easy Energy, a. s. o jmenovité hodnotě 20 000 Kč za kupní cenu 1 000 000 Kč. Směnnou smlouvou ze dne 12. 10. 2012 směnil akcie č. 35, 36 a 37 za stejné akcie č. 68, 69 a 70. Společnost Europe Easy Energy rozhodla dne 16. 6. 2014 o navýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů o částku 10 000 000 Kč. Navýšení základního kapitálu provedla zvýšením jmenovité hodnoty dosavadních akcií s výměnou původních akcií za nové. Jmenovitá hodnota jednotlivé akcie se zvýšila z 20 000 Kč na 120 000 Kč. Žalobce následně převedl smlouvou ze dne 13. 11. 2015 celkem 30 ks akcií této společnosti (očíslovaných 41 – 70) za celkovou částku 72 917 000 Kč na třetí osobu.

[2] Žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016 uvedl, že mu vznikl příjem ve výši 72 917 000 Kč z úplatného převodu cenných papírů, který je podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) osvobozen. Finanční úřad pro Zlínský kraj však dospěl k závěru, že nebyl splněn časový test pro osvobození od daně z příjmů a platebním výměrem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1222853/18/3308-52521-707119, mu podle téhož zákona a podle § 147 a § 139 daňového řádu vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 ve výši 10 801 185 Kč. Odvolání, které proti tomuto rozhodnutí žalobce podal, žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Stejně postupoval i krajský soud, který napadeným rozsudkem zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud v odůvodnění vysvětlil, proč považuje rozhodnutí za přezkoumatelné a žalobcem navržené důkazy za irelevantní. Dále uvedl, že z § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů (ve znění účinném do 31. 12. 2016) vyplývá pouze jediný závěr – časový test stanovený pro osvobození příjmu od daně se přerušuje, není-li u vyměňovaných akcií dodržena stejná jmenovitá hodnota. Dojde-li tedy k výměně akcií za akcie o rozdílné celkové jmenovité hodnotě, k čemuž typicky dochází při navýšení základního kapitálu, nelze uplatnit osvobození od daně. Dikce daného ustanovení je podle krajského soudu natolik jednoznačná, že nepřipouští žádný jiný alternativní výklad. Zákon sice pojem „nabytí akcie“ blíže nedefinuje, je však zřejmé, že musí zahrnovat i nabytí formou výměny. V opačném případě by totiž zákonodárce nepovažoval za nutné upřesňovat, v jakých případech výměny se časový test zachovává. Pro úplnost krajský soud uvedl, že k tomu, aby bylo možné aplikovat analogii nebo teleologickou redukci a tím překročit doslovný význam zákona, musí existovat velmi silné důvody. Žalobce však podle něj žádné takové důvody nenabídl.

[4] Krajský soud dále souhlasil se žalobcem v tom, že žalovaný nesprávně rozlišuje mezi vydáním nových akcií o jiné jmenovité hodnotě a okolkováním starých akcií, což však z pohledu daňových povinností nemá význam. Technický způsob zvýšení jmenovité hodnoty akcií je nepodstatný; důležité je, že se jím zvýšila hodnota akcií a majetek žalobce. Chybná argumentace žalovaného v této části však podle krajského soudu neovlivnila výsledné správné právní posouzení. Klíčové totiž bylo, že v žalobcově případě došlo ke zvýšení jmenovité hodnoty jím držovaných akcií a je irelevantní, jakým technickým způsobem k tomu došlo. Změna jmenovité hodnoty přitom měla bezesporu dopad do jeho postavení, neboť žalobcovy akcie nabyly na hodnotě. Tím se jeho jmění zvýšilo, přestože procentuální podíl na společnosti zůstal stejný. Ani žalobcova polemika opírající se o význam daného ustanovení a stanovisko Generálního finančního ředitelství není podle krajského soudu důležitá, neboť zákon je jasný a žalobní argumentace jde proti textu zákona.

[5] Krajský soud uvedl, že žalovaný při určení základu daně správně vycházel z ceny, za kterou žalobce akcie původně pořídil. Nabývací cenou akcie je totiž podle zákona o daních z příjmů právě cena, za kterou akcionář akcii zakoupil. Žalobce navíc podle krajského soudu nedokázal vyčíslit náklady spojené s výměnou akcií a tyto náklady neprokázal ani v řízení před soudem, ani v řízení před finančním úřadem, na jehož výzvy k doložení výdajů nereagoval. Krajský soud také zdůraznil, že výdaje na zvýšení základního kapitálu jsou náklady akciové společnosti, nikoliv akcionáře. Žalobce proto nemůže

pokračování

považovat rozdíl mezi starou a novou jmenovitou hodnotou akcií za skutečně vynaložený výdaj.

[6] K namítaným vadám daňového řízení krajský soud uvedl, že žalobce musí prokázat skutečnosti, které potvrzují jeho nárok na osvobození od daně, což se mu nepodařilo. Výslech svědka ani důkaz samotnými vyměněnými akciemi nebyl podle krajského soudu potřebný, neboť pro aplikaci § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů je rozhodující, zda došlo ke zvýšení jmenovité hodnoty akcií, a nikoliv technický proces tohoto zvýšení. Zvýšení jmenovité hodnoty u žalobcových akcií přitom nebylo sporné. Krajský soud rovněž zohlednil žalobcem citované nálezy Ústavního soudu týkající se zásady rovnosti (sp. zn. Pl. ÚS 15/02 a sp. zn. Pl. ÚS 29/08) a neshledal v posuzovaném případě žádnou nerovnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Nesouhlasí s výkladem krajského soudu, že „nabytí akcie“ zahrnuje i výměnu akcií při zvýšení základního kapitálu. Tvrdí, že výměna akcií nemění práva a povinnosti akcionáře, jeho podíl ani strukturu společnosti, a proto ji nelze považovat za nabytí akcie. Hodnota akcie je navíc podle něj odvozena od hodnoty celé společnosti, a nikoliv od jmenovité hodnoty akcie. Má za to, že pokud nedošlo ke změně vlastnictví akcií, časový test pro osvobození od daně z příjmů nebyl přerušen. Jestliže krajský soud uznal, že výměna akcií je technický proces bez vlivu na práva a povinnosti spojené s akcií, ale následně tuto výměnu označil za nabytí akcií, je podle stěžovatele jeho rozsudek vnitřně rozporný a tím nesrozumitelný. Krajský soud měl podle stěžovatele při výkladu § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů přiměřeně vycházet z § 4 odst. 1 písm. r) téhož zákona týkajícího se převodu podílů v ostatních obchodních korporacích. Podle tohoto ustanovení se časový test nepřerušuje, je-li zachována celková výše podílu. To je ostatně samotnou podstatou a smyslem daného osvobození. Účelem časového testu při osvobození od daně je totiž zamezení spekulací s akciemi. Žalobce byl vlastníkem akcií od roku 2011. Doba mezi jejich nabytím a prodejem přesáhla tři roky, a proto měl být příjem žalobce dosažený tímto prodejem od daně osvobozen.

[9] Stěžovatel dále namítá, že v jeho případě a případě akcionáře Milana Slavíčka byl skutečný průběh zvyšování základního kapitálu společnosti odlišný od toho, co bylo deklarováno na valné hromadě a co je zaznamenáno v notářském zápisu. Nejprve byla změněná jmenovitá hodnota vyznačena na původních akciích formou jejího navýšení. Teprve poté došlo k výměně této okolkované akcie za novou akcii o stejné jmenovité hodnotě. Předpoklad rozdílné jmenovité hodnoty vyměněné akcie tak není naplněn, neboť stěžovatel výměnou nabyl akcie o stejné jmenovité hodnotě, a časový test pro osvobození od daně z příjmu tak nemohl být přerušen. Stěžovatel poukazuje na to, že tento závěr původně akceptoval i žalovaný. Zákon o daních z příjmů hovoří o výměně akcií, a nikoliv o zvýšení základního kapitálu zvýšením jmenovité hodnoty akcií. Lze-li ho tímto způsobem zvýšit dvěma různými způsoby a zákon výslovně nestanoví, že každé zvýšení jmenovité

hodnoty přerušuje časový test, pak je třeba každou variantu posuzovat zvlášť. Je přitom podle stěžovatele zřejmé, že okolkováním žádnou novou akcií nenabyl. Následná výměna okolkované akcie za akcií novou o stejné jmenovité hodnotě pak podmínky časového testu splňuje. Tento výklad přitom podle něj není nelogický či nesmyslný, naopak jej donedávna zastával jak žalovaný, tak i odborná veřejnost. Krajský soud proto měl v duchu zásady *in dubio pro libertate* použít výklad pro stěžovatele příznivější.

[10] Stěžovatel má rovněž za to, že krajský soud nesprávně považoval způsob provedení navýšení základního kapitálu za nepodstatný, což vedlo k odmítnutí žalobních námitek týkajících se vad řízení spočívajících v nevyhovění důkazním návrhům, nesprávném zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. I nadále je přesvědčen, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného pro tyto vady zrušit. Konečně namítá i to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný rovněž pro nedostatek důvodů. Krajský soud totiž podle něj nijak nevysvětlil, proč za skutečně vynaložený výdaj nelze považovat rozdíl mezi původní a zvýšenou jmenovitou hodnotou akcií.

[11] Žalovaný považuje napadený rozsudek za zákonný, ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal nejen na jeho odůvodnění, ale i na své vyjádření k žalobě a rovněž na odůvodnění svého (žalobou napadeného) rozhodnutí. Zdůraznil, že stěžovatel opomíjí, že předmětné ustanovení mluví přímo o výměně cenného papíru, a proto jeho argumentace ohledně nabytí akcie není podstatná. Ani skutečnost, že nebyla změněna práva akcionáře a jeho procentuální podíl na společnosti, nehraje žádnou roli, neboť stačí, že došlo ke změně majetkového podílu – tento podíl stěžovatele měl po výměně akcií výrazně vyšší hodnotu. Stejně tak nemá pro věc žádný význam ani dikce § 4 odst. 1 písm. r) zákona o daních z příjmů, neboť aplikovaná norma § 4 odst. 1 písm. w) téhož zákona je určitá a jasná a na pravidlo uvedené pod písm. r) neodkazuje. Předmětné ustanovení přitom není vázáno pouze na zamezení spekulativního prodeje cenných papírů, proto není podstatné ani stěžovatelovo tvrzení, že se v jeho případě nejednalo o spekulativní prodej. Zákon o daních z příjmů je založen na koncepci zdanění všech příjmů s výjimkou taxativně uvedených případů, přičemž výjimky z obecného pravidla zdanění všech příjmů je třeba vykládat restriktivně.

[12] Závěry krajského soudu žalovaný nepovažuje za vzájemně rozporné, a napadený rozsudek proto podle něj není z tohoto důvodu nesrozumitelný. S krajským soudem souhlasí i v tom, že jeho chybná argumentace ohledně výměny okolkovaných akcií uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí nemá žádný vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu. Ostatně závěr krajského soudu, že mezi oběma způsoby zvýšení jmenovité hodnoty akcií není z daňového hlediska žádný rozdíl, je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (s rozsudkem č. j. 8 Afs 246/2019 - 67). Není zde proto ani žádný prostor pro aplikaci pro stěžovatele příznivějšího výkladu § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů. Stejně nedůvodné jsou podle něj i stěžovatelovy námitky ohledně zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti daňových rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhl, aby stěžovatelovu kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, což je vada, která Nejvyššímu správnímu soudu zpravidla neumožňuje zabývat se námitkami věcného charakteru. Takovou námitku kasační soud posuzuje jako první, neboť existence této vady v zásadě bez dalšího vede ke zrušení daného rozhodnutí. Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Má za to, že závěry obsažené v jeho odstavcích 23, 27 a 29 jsou vzájemně rozporné. Krajský soud totiž podle stěžovatele v odstavci 23 rozsudku považuje výměnu akcií za jejich nabytí, avšak v odstavcích 27 a 29 označuje za nabytí jejich koupi v roce 2011, respektive směnu v roce 2012 a výměnu popisuje jako pouhý technický proces, který nemá žádný vliv na práva a povinnosti spojené s akcií, jež zůstává i po výměně tou samou věcí. Druhý z uvedených závěrů přitom podle něj je v přímém rozporu se závěrem prvně uvedeným, neboť potvrzuje jeho žalobní argumentaci, že akcie nabyt naposledy v roce 2011, respektive v roce 2012, a nikoli výměnou v roce 2014. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů pak stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nevysvětlil, proč nelze za výdaj vynaložený na dosažení příjmu považovat rozdíl mezi původní a zvýšenou jmenovitou hodnotou akcií.

[15] Závěry krajského soudu uvedené v odstavcích 23, 27 a 29 rozsudku nejsou rozporné. Stěžovatel do značné míry pomíjí kontext, v jakém je krajský soud vyslovil. V odstavcích 27 až 31 krajský soud reagoval na stěžovatelovu námitku, že akcie, které prodal, jsou „jinými věcmi v právním smyslu“ než akcie, které nabyt na základě kupní, respektive směnné smlouvy, a správce daně proto neměl za účelem stanovení základu daně považovat za výdaj prokazatelně vynaložený na dosažení dotčeného příjmu cenu, za kterou je v roce 2011 koupil a v roce 2012 směn. Naopak měl podle něj vycházet ze zvýšené jmenovité hodnoty akcií a za účelem stanovení nabývací ceny akcie nechat zpracovat znalecký posudek. Krajský soud s touto námitkou nesouhlasil a v tomto kontextu uvedl, že vyměněné akcie (s vyšší jmenovitou hodnotou) nejsou jinými věcmi v právním slova smyslu a že pokud stěžovatel nabyt akcie úplatně, je podle zákona o daních z příjmů nabývací cenou akcie cena, za kterou akcionář akcií zakoupil, a nikoli rozdíl mezi původní a zvýšenou jmenovitou hodnotou. V odstavci 23 napadeného rozsudku krajský soud interpretoval § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů a vysvětlil, za jakých podmínek lze pro účely osvobození příjmu od daně podřadit výměnu akcií za jejich nabytí. Krajský soud v dotčených pasážích rozsudku vysvětlil, proč v předložené věci považuje výměnu akcií za jejich nabytí a proč tato výměna nemá vliv na určení základu daně. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že by svými úvahami potvrdil jeho žalobní tvrzení a tím učinil svůj rozsudek vnitřně rozporným.

[16] Napadený rozsudek však není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů. Krajský soud v odstavci 31 napadeného rozsudku uvedl, že výdaje související s navýšením základního kapitálu z vlastních zdrojů jsou výdaji akciové společnosti, které by sice mohly být jako zisk společnosti rozděleny mezi akcionáře, avšak stejně tak by mohly být použity i na jiné věci (např. na investice). Tato úvaha dostatečným způsobem vysvětluje jeho závěr, že za skutečně vynaložený výdaj nelze považovat rozdíl mezi původní a zvýšenou jmenovitou hodnotou. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud neměl v napadeném rozsudku vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 8 Afs 246/2019 - 67, neboť jeho závěry nepovažuje za správné. Ani s touto námitkou však kasační soud nesouhlasí.

[18] Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval výkladem § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů (ve znění účinném do 31. 12. 2016), který za účelem osvobození příjmu od daně zavádí časový test 3 let od nabytí cenného papíru do jeho úplatného převodu. Podle tohoto ustanovení se od daně z příjmů osvobozuje (mimo jiné) *příjem z úplatného převodu cenného papíru, přesáhne-li doba mezi nabytím a úplatným převodem tohoto cenného papíru při jeho úplatném převodu dobu 3 let, přičemž při výměně akcie emitentem za jinou akcií o celkové stejné jmenovité hodnotě se doba 3 let mezi nabytím a úplatným převodem cenného papíru u téhož poplatníka nepřerušuje*. Nejvyšší správní soud v dotčeném rozsudku dospěl k závěru, že jazykový výklad tohoto ustanovení umožňuje pouze jediný závěr – časový test se nepřerušuje pouze při výměně akcií o celkové stejné jmenovité hodnotě. Jde podle něj o jednoznačně vyjádřenou vůli zákonodárce, jež se nepřiči ani zjiřitelnému úmyslu zákonodárce či smyslu daného ustanovení. Rozhodli-li se zákonodárce zavést pro výměnu akcií speciální pravidlo pro nepřerušování časového testu, pak je důvodné se domnívat, že jeho úmyslem bylo, aby se časový test v jiných případech přerušil. Pokud by tomu tak nebylo a zákonodárce by skutečně hodlal vyloučit přerušování časového testu obecně u všech výměn akcií (tj. nejen těch o celkové stejné jmenovité hodnotě), nedávalo by žádný smysl, aby jakékoliv speciální pravidlo zaváděl. Nejvyšší správní soud současně poznamenal, že tento výklad platí i pro tzv. okolkování, neboť v obou případech zvýšení jmenovité hodnoty akcií jde podle § 500 zákona o obchodních korporacích pouze o technický proces, který nemá žádný vliv na práva a povinnosti spojené s akcií, přičemž akcie zůstává v obou případech tou samou věcí a ani v jednom případě nejde o vydání cenného papíru. Na důsledek zvýšení jmenovité hodnoty je proto nutné nahlížet shodně, a z tohoto důvodu se časový test přerušuje i v případě zvýšení jmenovité hodnoty akcií tzv. okolkováním. Důvodem pro prolomení této jednoznačně vymezené úpravy nemůže být podle uvedeného rozsudku ani to, že v odlišných případech (např. při přeměně společnosti) jsou stanovena pravidla odlišná.

[19] Tyto závěry stěžovatel zpochybňuje pouze jediným argumentem – výměnu akcií je podle něj možné považovat za jejich nabytí jen tehdy, pokud takovou výměnou současně dochází i ke změně majetkového podílu akcionáře, neboť hodnotu akcie neurčuje její jmenovitá hodnota (tj. podíl na základním kapitálu), ale „odráží se v ní hodnota celé společnosti“. Má za to, že akcie, které vlastnil, měly stejnou hodnotu i před zvýšením jmenovité hodnoty, neboť ani hodnota společnosti se s ohledem na zvýšení základního kapitálu z vlastních zdrojů nezměnila. Tato skutečnost však není pro přerušování časového testu stanoveného v § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů podstatná. Jak správně v napadeném rozsudku poznamenal krajský soud, jedinou klíčovou skutečností v předložené věci je, zda došlo k výměně akcií se zvýšením celkové jmenovité hodnoty, neboť z textu zákona jednoznačně vyplývá, že se časový test přerušuje vždy, není-li u vyměňovaných akcií dodržena celková stejná jmenovitá hodnota. Žádné jiné podmínky přitom dané ustanovení nestanoví. Proto skutečnost, že stěžovatelův podíl na základním kapitálu emitenta zůstal i po výměně stejný, nemůže citovaný rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu, ale ani krajského soudu, zpochybnit. Dikce § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů je natolik jednoznačná, že nepřipouští ani přiměřenou aplikaci § 4 odst. 1 písm. r) téhož zákona upravujícího převod obchodních podílů ostatních obchodních korporací, které se stěžovatel rovněž v kasační stížnosti dovolával.

[20] Důvodem pro odklonění se od závěrů citovaného rozsudku nemůže být ani stěžovatelova další námitka týkající zvýšení základního kapitálu tzv. okolkováním. Okolkování je jeden ze dvou způsobů, jakým lze zvýšit základní kapitál akciové společnosti z vlastních zdrojů. Při okolkování dochází ke zvýšení jmenovité hodnoty akcií tak, že se změněná jmenovitá hodnota vyznačí na původních akciích. Akcionář tak žádné „nové“ akcie nenabývá. Stěžovatel se mylí, pokud z této skutečnosti dovozuje, že k žádné výměně v takovém případě nedochází. Výměna akcie totiž nezahrnuje pouze výměnu akcií „kus za kus“, ale zahrnuje rovněž proces, při němž se nová jmenovitá hodnota vyznačí na původní akci. Okolkování mění jmenovitou hodnotu akcií, a proto i jím fakticky dochází k jejich výměně.

[21] Vzhledem k tomu, že způsob provedení zvýšení základního kapitálu nemá vliv na aplikaci § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, jsou nedůvodné i ostatní (zbylé) kasační námitky týkající se vad dokazování a zjištěného skutkového stavu. Důkazy, kterými chtěl stěžovatel prokázat své tvrzení, že ke zvýšení základního kapitálu společnosti došlo v případě jeho akcií tzv. okolkováním, totiž nemohou zvrátit klíčový závěr krajského soudu, že časový test byl v předložené věci přerušen.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu